

Encara quedem quatre

Dilluns de desembre, de desembre congelats. Pendants del cel i de la C-17. Amb el cap posat en una setmana curta, de dos dies on has de fer de tot i força. Veient les festes de Nadal a sobre. Comprovant que no arribem. Desitjant que faci solet. Però és també un dia de bones notícies. Volem que sigui de bones notícies. A Madrid, 'villa y corte', metròpolis hispànica, ens diuen que si paguen una alta fiança i després d'un mes de presó els consellers Bassa, Borràs, Mundó, Rull, Turull i Romeva podran tornar a casa. Emoció esclatant per a totes les persones de bé, només cal pensar en les famílies. La llibertat és poder avorrir-te, passar la mà pels cabells dels teus fills, la mirada còmplice amb la teva parella, fer un tallat només per passar el temps, badar, fer el ronso un diumenge.

Però no hi som tots. Resulta que hi ha quatre persones que encara són a la presó. Estremera o Soto del Real. Tenen nom d'indrets pel que aventurajava el Quixot. Lamentablement no són mites ni llegendes si no que són l'etern mirall on la democràcia espanyola s'haurà de mirar. No només avui, ni quan es demani el vot el proper 21 de desembre. La democràcia espanyola ha quedat tocada. Ho lamento. Com lamento que Itàlia sigui un teatre de titelles o que el Regne Unit no sàpiga què fer amb el Brexit o que la gran Merkel ara tingui problemes de company de viatge. La relació entre la Unió Europea i els Jordis és total. El futur polític europeu és la cara d'Oriol Junqueras i d'en Quim Forn.

Estem cansats, saturats, de parlar del tema. Primer vàrem estar amb el procés amunt i avall, després amb el 155 i la nostra moral d'esclau. Però el que més m'al·lucina de tot és com normalitzem el silenci. Com deixem passar les coses. La Generalitat intervinguda. Miri, és que la Generalitat és una cosa de tots. L'escola en català està en joc, vivim l'any 2017. El govern espanyol demana crèdits per pagar les pensions, ara. I més exemples. Vull dir que no és qüestió d'ideologia. És qüestió de política en el sentit més bàsic i dramàtic del terme. El que té a veure

amb la 'polis', amb el nostre entorn. És cansat dir als altres que no es cansin, però és inevitable.

Encara quedem quatre a la presó. Prendrem espelmes, anirem a Brussel·les amb llaços grocs i ara ens barallarem pels vots. Cal fer-ho i és de justícia. Però la cosa va més enllà. El passat 1 d'octubre el Govern de la Generalitat, amb uns noms i uns cognoms, va complir la seva paraula i va permetre votar a la ciutadania. Ara no podem tornar vint anys enrere quan el que volem és el futur. Un horitzó on puguem ser responsables dels nostres errors, tot això volem.